

sin Begyndelse: „Det Sandshnlige er, at det ikke blot vil ende med et Nederlag for de Herrer — det er altsaa det nuværende Flertal, det ærede Medlem sigtede til — hvilket jeg for mit Vedkommende ikke beklager saa meget, skjøndt jeg vil ærlig tilstaa, at hvis det blev altsfor stort, vilde jeg ikke være saa overordentlig glad derved; men jeg tror tillige, at de Herrer risikere at sætte enkelte Ting over Styr, som vi ikke gjerne ville undvære, idet de, med eller mod deres Villie, kunne komme til at bidrage til, at en Fortolkning med Hensyn til vor Forsatning kan blive slaaet fast, som endnu ikke er slaaet fast, og som vil medføre, at den stærke Garant, som jeg ikke tror, at Folket godt kan undvære, nemlig den ubetingede Bevillingsmyndighed og Ret til at forkaste Budgettet, bliver illusorisk.“ Det er disse Konsekvenser, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds ganske rigtig har forudset, og da de indtraf, var det nødvendigt, at Regjeringen traadte til og handlede paa sit Ansvar. Jeg tillader mig endnu engang at takke Regjeringen, fordi den ikke har studt dette Ansvar fra sig.

Dinesen: Ja, dermed har det ærede Medlem, som nu havde Ordet, kun udtalt det Samme, som jeg tillod mig at udtale for et Øieblik siden, og som jeg gjentagende har udtalt, og jeg glæder mig i saa Henseende fremdeles over at være bleven rigtig opfattet for det Punkts Vedkommende af den ærede Ordfører. Naar den ærede Ordfører imidlertid, idet han omtalte, hvad jeg yttrede, nu tillagde mig, at jeg ved den Leilighed havde erklæret mig for beredvillig — han tillagde mig, at det var Noget, jeg havde sagt paa Mindretallets Vegne ogjaa — til at ofte Noget for de økonomiske Foranstaltninger, saa var det ingenlunde saaledes, jeg ved denne Leilighed udtalte mig. Naar jeg kom til at yttre mig om de økonomiske Foranstaltninger, var det jo paa Grund af, at Ordføreren i et tidligere Foredrag havde tillagt mig og mine Meningsfæller, at vi vilde tilføjesætte de økonomiske Foranstaltninger, og da var det, at jeg værgede mig mod, at denne Udtalelse havde været berettiget overfor os. Jeg har slet ikke havt nogen Grund til at erklære mig beredvillig til at gaa med til de økonomiske Foranstaltninger eller negtet at ville dette; der foreligger intet Vidnesbyrd om, at vi vilde negte disse Foranstaltninger. Men Alt dette anser jeg for at være mindre væsentligt, naar det sættes i Forbindelse med den Diskussion, her nu iøvrigt føres. Det, jeg derimod anser for det Væsentligste af,

hvad der er kommet frem under denne Forhandling fra Ordføreren Side, var en Udtalelse, han brugte i Slutningen af sit sidste Foredrag. Han sagde nemlig der, at han paa Forvarsomraadet ikke ønskede, at der skulde ske Noget; det Bestaaende var efter hans Formening godt nok, det var efter hans Formening fuldstændig betryggende. Der er altsaa for Ordføreren Vedkommende slet et, jeg veed ikke, om man skal kalde det Fremskridt eller Tilbagekridt i hans Opfattelse af disse Forhold; jeg vil nu helst kalde det et Tilbagekridt, thi Ordføreren har jo, som bekjendt, tidligere været med til at erkjende, at det Bestaaende ikke var godt nok; han har været med til at udtale sig for, stille Forslag om, at der skete Noget. Det være nu rigtigt eller ikke rigtigt, det være nu tilfredsstillende eller ikke tilfredsstillende, saa var det dog Noget, der slet ikke var uvæsentligt, det var endogjaa temmelig omfattende Foranstaltninger, han har været delagtig i at udtale sig for, at der skulde ske. Nu i Dag er imidlertid Ordføreren kommen til med stor Tydelighed, Klarhed og Bestemthed at udtale, at det, han ønsker, er, at der ikke skulde ske Noget som helst. Jeg vil altsaa nu konstatere, at det, der er vundet under denne Forhandling med Ordføreren, er, at det er blevet fuldstændig klart, paa hvilket Standpunkt han står. Men med det Samme turde det være klart, at han i den Henseende — i hvert Tilfælde vil jeg haabe det — er uenig med adskillige andre ærede Medlemmer i denne Sal, der, som bekjendt, ingenlunde havde villet komme med saadanne Udtalelser som den, at det Bestaaende er fuldstændig betryggende, og at der ikke skulde ske Noget som helst paa det Omraade, hvorpaa vi her bevæge os. Naar den ærede Ordfører, efter at have fremsat dette, gav sig til at kritisere det Standpunkt, som den høitærede Krigsminister og vi Andre indtage, og betegnede det som løst og hult, saa forekommer det mig, at det er Udtryk, der ere noget stærke selv i den ærede Ordførers Mund, der jo ellers, naar han karakteriserer Andres Stilling til et Spørgsmaal, ikke er saa meget parsom med Hensyn til de Udtryk, han bruger. Det turde dog være, at der alene med den Forhandling for Die, som vi have havt i Dag med den ærede Ordfører, kunde være Grund til at søge efter en noget anden Adresse for Betegnelserne løs og hul, fremfor at vende dem mod os, Mindretallet, eller mod Ministeren.

Den svingende Ordfører (Holstein-Bedreborg): Jeg skal til det ærede Medlem, der havde Ordet for at læse min